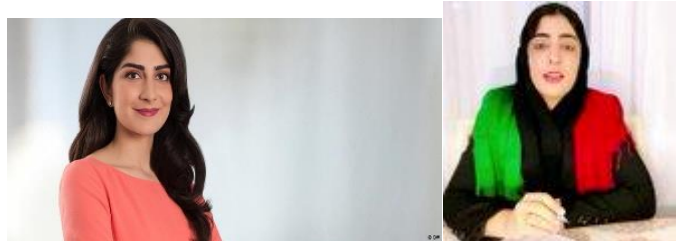

نویسنده: جیمس هوپبرویک «Jime Huybroek»
منبع و تاریخ نشر: نیویارک تایمز «2022-08-15»
برگردان: پوهندوی دوکتور سیدحسام «مل».

بازتاب زنان افغان در سالگرد خروج ایالات متحده

Afghan Women Reflect on the Anniversary of the U.S. Withdrawal

دومینگو، ۱۴/اگوست/۲۰۲۲ آریانا سعید، فاطمه گیلانی، فرشته فروغ، ناهید شاه عالمی، راضیه بارکزی، وصلت حسرت ناظمی نیویورک تایمز

Afghanistan One Year Later.

15 ماه اگست، 2021، روز سیاهی برای افغانستان و به ویژه برای زنان افغان بود طالبان کنترل کشور را در دست گرفتند و در یک لحظه حقوق زنان را سلب کردند بر عرض چند روز، متخصصانی که زندگی خود را صرف مطالعه، کار و دنبال کردن مشاغل کرده بودند، از راه رفتن در خیابانها هراس کردند، که همچنان تنها در خانه امن نیز می‌ترسیدند.

از زمان به قدرت رسیدن رژیم جدید، ده ها ممنوعیت و فرمان برای محدود کردن آزادی زنان صادر کرده است. این قانون و فرامینی که زنان را از سطوح بالای مدیریت دولتی حذف کرده و دختران را از تحصیلات متوسطه منع کرده است. در برخی مناطق، زنان دیگر نمی‌توانند در نمایش‌های تلویزیونی ظاهر شوند یا گواهینامه رانندگی بگیرند یا مسافت‌های طولانی را بدون همراهی اعضای مرد خانواده شان طی کنند. رانندگان تاکسی از سوار کردن زنان بی حجاب منع می‌شوند. و پارک‌های عمومی بر اساس جنسیت تفکیک شده‌اند.

وزارت امور زنان در سپتامبر 2021 بسته شد و وزارتخانه‌های نماز و ارشاد و ترویج فضایل و پیشگیری [امر بالمعروف ونهی عن المنکر] از منکر - پلیس اخلاقی تحت کنترل یک وزیر طالبان جایگزین آن شد. کل کابینه از مردان تشکیل شده است. در حکومت این امرت به اصطلاح اسلامی، به هیچ زن مجاز نیست که مطلب خود را ارایه نماید. در ماه می، طالبان اعلام کردند که زنان باید هر زمانی که در انظار عمومی ظاهر میشوند، لباس سر تا پا - ترجیحا برقع - بپوشند.

تظاهرات سراسری وجود داشته است که بسیاری از آنها توسط زنان رهبری شده‌اند، اما این اقدامات تهدید کننده زندگی زنان شده است. و مجازاتی که به شرکت کنندگان در تظاهرات داده میشود از نوع مجازات قرون وسطایی است. به عنوان مثال، طالبان به ضرب و شتم تظاهرات کنندگان و خبرنگاران با شلاق زدن در کابل معروف است.

تا زمانی که یادم می‌آید، زنان افغان فرصتی برای عزاداری نداشته‌اند. یک فاجعه پیروز دیگری شده است. ما عزیزان، وطن، آزادی‌ها، امیدهایمان را از دست داده‌ایم. اکنون کل یک ملت و جوانانش از دسترسی به آموزش، اطلاعات و آینده محروم هستند.

اما حتی هنوز، زنان افغانستان تسلیم نشده‌اند. آنها همچنان یک نیروی مهم سیاسی و اجتماعی - اگر از حق رای محروم باشند - باز هم باقی می‌مانند. برخی در حال سازماندهی اعتراضات هستند. برخی مسئول جنبش‌های بین‌المللی در رسانه‌های اجتماعی هستند. دیگران کسب و کار، مدارس و شبکه‌های اطلاعاتی را راه اندازی کرده‌اند. در راه‌های آرام و گاهی نه چندان آرام، مقاومت می‌کنند. صحبت کردن با آنها به من قدرت می‌دهد تا دوباره به آینده ایمان بیاورم. ما در همبستگی امید پیدا کرده‌ایم.

در شهادت‌های بعدی، پنج زن افغان طی سال گذشته به رخدادهای چنین می‌پردازند.

راضیه بارکزی

خانم بارکزی به سازماندهی برخی از اولین اعتراضات در افغانستان پس از سقوط کابل کمک کرد.

در ماه اگست گذشته، من در دفتر رئیس جمهور کار می‌کردم. کار من شامل کار بر روی پروژه‌های بزرگ، از جمله ایجاد پارک‌های ملی و ساخت پورتال‌های بازخورد آنلاین برای شکایات و درخواست‌ها بود. 15 اگوست آخرین روز من بود. از ما خواسته شد که کاخ ریاست جمهوری در کابل را ترک کنیم، زیرا شهر در حال تبدیل شدن به هرج و مرج بود. مردمی را دیدم که برای زنده ماندن خود می‌دویدند. طالبان در همان روز وارد قصر شدند و برای کسانی که بار اول به قدرت رسیدن طالبان را دیده بودند بیشتر احساس ترس و رعب میکردند سپری کرده بودند.

کمی بعد با چند زن دیگر تظاهراتی را ترتیب دادم. هشتگی که ما استفاده کردیم - #زنان افغان وجود دارد - شروع به انتشار در شبکه‌های اجتماعی کردیم و بسیاری از زنان برای پیوستن با ما بیرون آمدند. برخی می‌ترسیدند، زیرا اعتراضات ما اغلب با خشونت محافظان یا سربازان طالبان مواجه می‌شد. تظاهرکنندگان شکنجه شده و با گاز اشک آور، قنداق تفنگ، باتوم و شلاق تهدید شدند. در نتیجه خطر روز افزون که تصور آنرا میکردم تصمیم گرفتم افغانستان را ترک کنم. من اکنون برای پیشبرد جنبش خود از طریق کنفرانس‌های مطبوعاتی، مقالات، ویدئوها و راهپیمایی‌های آنلاین

تلاش می‌کنم. ما حتی 10 اکتبر 2021 را به عنوان روز جهانی همبستگی زنان با زنان افغان اعلام کردیم و شاهد مشارکت جهانی چه به صورت حضوری و چه در رسانه‌های اجتماعی بودیم. جنبش ما در حال رشد است. صدها فعال از سراسر جهان در حمایت از ما گرد هم آمده‌اند و ما قصد کاهش سرعت نداریم. وقتی زنان افغان صدایشان را بلند می‌کنند، چه در افغانستان باشند و چه در جاهای دیگر، نشانه از اتحاد و همبستگی ما است.

وصلت حسرت ناظمی

خانم حسرت ناظمی روزنامه‌نگاری است که برای دویچه وله، یک سرویس پخش بین‌المللی دولتی در آلمان، افغانستان را پوشش می‌دهد. من در سال 1988 در کابل به دنیا آمدم. مادرم به عنوان گوینده خبر در تلویزیون دولتی افغانستان کار می‌کرد و پدرم در رشته پزشکی تحصیل کرد و از من مراقبت می‌کرد. مردی که وقتی همسرش سرکار می‌رفت از بچه‌هایش مراقبت می‌کرد، مثل الان. مادرم علیرغم مشهور و بزرگ شدن در جامعه‌ای فوق‌پدرسالار مانند افغانستان (با شاید به خاطر آن)، اعتماد به نفسی داشت که معمولاً مختص مردان افغان است. از بچگی هر شب در آپارتمان اخبار شبانه را به گویندگی مادرم تماشا می‌کردم. حتی در آن زمان به یاد دارم که دیدن او در تلویزیون در حال صحبت در مورد چیزهای مهم باعث تقویت و دلگرمی بود. در مقایسه با کشورهای همسایه، افغانستان تا زمان تسلط طالبان در ماه اگست گذشته، از مطبوعات نسبتاً آزاد برخوردار بود. اگرچه کشور مملو از فساد و خشونت بود، اما رسانه‌ها نیز امیدوار بودند و این امکان را برای مردم فراهم کردند که اطلاعاتی را که جذب می‌کنند انتخاب کنند. این به نوبه خود به آنها اجازه داد تا نظرات خود را در مورد مسائل شکل دهند. من به این نتیجه رسیدم که رسانه‌ها یکی از قوی‌ترین ستون‌های دموکراسی شکننده افغانستان بودند. این یکی از دلایلی بود که تصمیم گرفتم خبرنگار شوم. در یک نظرسنجی اخیر از بیش از 500 خبرنگار زن در افغانستان، 60 درصد گزارش کردند که از زمان روی کار آمدن طالبان شغل خود را از دست داده‌اند و 87 درصد نیز گزارش داده‌اند که در این مدت تبعیض جنسیتی را تجربه کرده‌اند. نمی‌دانم آینده چه خواهد داشت، اما اوضاع نمی‌تواند به این شکل ادامه یابد. امید من برای هر دختر در افغانستان این است که آنها بتوانند منبع الهاماتی مانند مادر من پیدا کنند - کسی که به آنها کمک کند تا راه را برای تبدیل شدن به زنان قوی هموار کنند.

فرشته فروغ

خانم فروغ موسس و مدیر Code to Inspire است که یک مکتب کدگذاری برای زنان در هرات افغانستان است. پدر و مادرم از هرات، از شهری در غرب افغانستان است، به عنوان پناهنده پس از حمله شوروی به ایران گریختند. من در سال 2002، یک سال پس از سقوط طالبان و حمله ایالات متحده، به افغانستان بازگشتم تا در دانشگاه هرات شرکت کنم. در سال 2015، Code to Inspire را تأسیس کردم، یک مکتب کدگذاری برای زنان و دختران که با استفاده از فناوری، آموزش و اطلاع‌رسانی به زنان در افغانستان اهرمی را در مبارزه برای برابری ارائه می‌دهد. نتایج شگفت‌انگیز بوده است. بسیاری از فارغ‌التحصیلان ما در جوامع خود کار پیدا کرده‌اند و برخی حتی بیشتر از مردانی که در مشاغل مشابه کار می‌کنند درآمد دارند. توانایی پول درآوردن به زنان نفوذ بیشتری در خانه و جامعه‌ای مانند افغانستان می‌دهد. به محض اینکه زنان پول وارد خانه می‌کنند، صدای آنها به گوش می‌رسد.

مدرسه هنوز در حال فعالیت است، اگرچه بیشتر کلاس ها به صورت آنلاین منتقل شده اند. در آینده، اولویت اصلی من این است که اطمینان حاصل کنم که دانش آموزانم می توانند مشاغل پیدا کنند که برای آنها پول و ثبات به ارمغان می آورد. اما دادن زمان رویارویی با یکدیگر نیز مهم است. وقتی هر روز در مدرسه حاضر می شوند و زنان دیگری مانند خود را می بینند، می دانند که تنها نیستند.

نقل قولی از مولانا وجود دارد که من اغلب به آن فکر می کنم که با آنچه در حال حاضر در افغانستان اتفاق می افتد مرتبط است: «هرجا خرابه باشد، امید به گنج است.» «وقتی به تاریخ افغانستان - دهه ها جنگ، درگیری و ظلم - نگاه می کنم و آن را با امروز مقایسه می کنم، که این رویدادها تکرار می شوند، تنها چیزی که می بینم ویرانی است. زندگی ویران شده و زنان قتل شده. اما وقتی در خرابه ها حفاری می کنید، همیشه این امکان وجود دارد که چیز ارزشمندی پیدا کنید.

دختران افغانستان برای من گنجینه ما هستند. اگر بتوانم ابزارهای لازم را به آنها بدهم تا بهترین باشند، افغانستان هنوز فرصت رشد دارد. هم در فناوری و هم در ایجاد صلح، آنها رهبر هستند. من هنوز معتقدم که بر چالش های فعلی مان غلبه خواهیم کرد و تمام تلاشم را می کنم تا به کاری که انجام می دهیم ادامه دهم.

آریانا سعید

خاتم سعید خواننده، چهره تلویزیونی و فعال حقوق زنان است.

بیش از 40 سال است که مردم کشور من با یک جنگ مداوم روبرو بوده اند که از درگیری بین کسانی که آرزوی پیشرفت را دارند و آن بخش هایی که به شدت محافظه کار هستند از جمعیت که در قرون تاریک گیر کرده اند، شکل گرفته است. در حالی که رژیم جدید طالبان ادعاهایی مبنی بر روشنفکری و طرز دید بهبود دهنده بیشتر در مورد حقوق زنان و حقوق اولیه انسانی مردم افغانستان می کردند، اقدامات شان خلاف ادعای شان ثابت شد.

در زمان نگارش این مقاله، طالبان از رفتن دختران پس از صنف ششم به مکتب جلوگیری کرده است. آنها تقریباً همه زنانی را که برای دولت قبلی کار می کردند - و کسانی که در شرکت های خصوصی کار می کردند - مجبور کرده اند در خانه بمانند. داروندان زندگی را از کشور می مکند. آنها حتی شروع به ممنوعیت موسیقی کرده اند.

دلم می سوزد به دختران جوان امروزی در افغانستان که رویای خواننده یا رقصنده شدن را در سر می پرورانند، یا دخترانی که می خواهند تحصیلات خود را ادامه دهند و داکتر، مهندس یا خلبان شوند. نسل جدید کم کم با این واقعیت کنار می آیند که ممکن است نتوانند زندگی مورد انتظار خود را دنبال کنند. دختران و زنانی که احساس می کردند انسان های عادی هستند، دوباره مجبور می شوند در خانه های خود زندانی شوند. زن و مرد، پیر و جوان، همگی در ترس و تروما به سر می برند و فقر و بیکاری در حال افزایش است. بسیاری از مردم ما، از جمله من، اکنون معتقدند که فقط یک معجزه می تواند ما را نجات دهد و بس.

فاطمه گیلانی

خاتم گیلانی یک رهبر سیاسی و فعال حقوق زنان است که پیش از این به عنوان رئیس جمعیت هلال احمر افغانستان فعالیت می کرد.

من یکی از چهار زنی بودم که در مذاکرات صلح 2020 جمهوری اسلامی افغانستان در دوحه قطر شرکت کردم. در آن گفتگوها دیدم که چگونه امید به صلح از بین رفته و قدرت طالبان بر کشور مایه میگرداما حتی الان هم متقاعد نشده ام که مذاکرات ناامیدکننده باشد.

مردم دوست دارند سیاست را کنار بگذارند، اما در طول 40 سال گذشته دیده ام که - بدون راه حل سیاسی - ما همیشه شکست می خوریم. تماشای فروپاشی و سقوط کشور تحت کنترل طالبان بسیار دشوار بود. این یک عمل خالص زور بود.

در طول زندگی خود شاهد به دست گرفتن قدرت توسط کمونیست ها بوده ام. من شاهد قدرت

گرفتن مجاهدین بوده ام. من اکنون شاهد قدرت گرفتن طالبان بوده ام. همه این تلاش‌ها برای حکومت در نهایت شکست خورده است زیرا از حمایت مردم برخوردار نبوده‌اند. برای تشکیل یک حکومت واقعی افغانستان، مردم افغانستان باید مشارکت داشته باشند. من دولتی را تصور می‌کنم که در آن همه حرف واقعی داشته باشند، جایی که دولت توسط خود مردم شکل می‌گیرد. اگر طالبان به مردم افغانستان گوش ندهند، اگر واقعیت را نبینند، شکست خواهند خورد. تنها راه پیش روی اتحاد است. کشور ما نیاز به ترمیم دارد. ما باید دور هم جمع شویم

ناهید شاه عالمی

خانم ناهید شاه عالمی یک فعال، فیلمساز و نویسنده افغان و ویراستار از مجموعه آتی است که ما هنوز اینجا هستیم: زنان افغان در شجاعت، آزادی و مبارزه برای شنیده شدن هستند.

----- **با تقدیم احترامات** «2022-08-17»